

Dejan Ilić

san o mediteranu

i posle deset dana kiše, oblaci
i gustina na gustinu, da, čuje se
razređeno piskutanje ptica. Jutro je.
Poneki prolaznik, tu u blizini,
tek da okrzne vidik, izgleda
kao da ga tuđe noge nose. Tišina
tupa, treset, glina, crni maslac.
Moglo bi se reći, vlaga je
sveopšta, natapa odela,
prodire do kostiju, izravno,
i dalje, iza kostiju,
neke svoje bunare revnosno kopa,
neke svoje blatnjave temelje u sivilu
zasniva. Tišina gluva i
potpuna. Pothodnik. I onda se misli
o promeni klime, o tome
kako bi ovde jednoga dana
mogle biti crvene zemlje,
kamen i so, kras, kako bi ovde
neka makija, mediteran
mali mogao nići, postepeno,
tu, pred našim očima.

Terase

Nije mogao čuti reči koje su jedno
drugome, u visini, sa terasa
dve naspramne zgrade dovikivali,
za volanom, u koloni zaustavljenoj
u tesnoj uličici, sa zelenim parkom
kao pukim obećanjem udno ove
namrštene klisure-pustare
od oronulih fasada, između izlokanih
pločnika, grafita što su izgledali
kao poslednji zapis života, sećanje
na glas ljudski, u nesnosnom brektaju
nervoznih motora. Kroz otvoreni
prozor, izrazi lica, gore, izvan
sundera od smoga, bili su
pantomima najdivnija, dve lutke
animirane stranim čudotvorcem,
demijurgom što vlada samo u
visećim rajevima gornjih spratova.

Vikend

Kad okreneš glavu, petlja u pejzažu,
zatim priključak za glavni put,
tu prestaje grad. Napuštene karoserije,
šasije uz cestu, kao usnuli reptili
prirodnjačkog muzeja, gomile šuta,
đubreta na svakom koraku,
uz reku, bezbrojna, razjapljena
usta zemlje, bageri što kopaju pesak.
Peskari i kamioni. Nigde
šumarka, drveta, samo retka makija,
žbunje što ne drži pogled, kao ježevi
razbacani po morskom dnu. Pa fabrike,
magacini, potonuli brodovi,
na bok iskrenuti, s devalviranim
tovarima minulog veka.
A šta radimo mi, dok spakovani
za vikend, odmičemo ravnomerno
pomicali nevidljivim perajima,
ispuštajući nevidljive balončiće
što se dižu ka površini, tavanici
jedne umirene submarinske zajednice.

In My Place

Misliti mart, u trenutku kad
nikog nema, a nije ponoć, ni after hours,
i niko ne spava. Veče samo, pretprolećno,
hladno, i lelujaju se kese na golim
krošnjama, platana, valjda. Podrhtava,
na vetru, vrećica čaja. I kako je otići
nemoguće, bilo gde, odavde, izvan
kvarta, kako se reflektuje plavičasta
svetlost televizorâ po stanovima, probije
tišinu neželjeni alarm. Porno, animal
planet. Jer ovde je mesto, stanište
koje su nam dodelili, malo vrta,
trave, nekoliko stabala, dakle, misliti
mart koji prolazi,
koji nikada neće proći.

Autoput

U izmaglici, izjutra,
kranovi kao anđeli povijeni nad
soliterom što niče i zatvara prostor.
Nema nas puno, nešto budnih duša,
skrama što popušta na oknima, palma
u prozoru preko puta. Bez automobilâ,
prolaznikâ. Terasa-trg, mokra, od noći,
ima talase, more je, i nadire, zapljuskuje
zgrade. A, u blizini, možda ni
kilometar ceo, odavde, sav u suncu,
blistav i čist, autoput, tangira
mesto, miluje kvart, odiže saksije
na balkonima, jutarnje kafe, odiže
i nas, malo stanara. Gotovo sve.
Misli smo što plove na jug.